

— Ти седи тука и грѣй се, а азъ ще отида да донеса прѣсна вода, па ще вечеряме какво Господъ далъ — каза той и изчезна въ тъмнината.

Хаджи Кантонера изглеждаше, че добре вижда и въ нощта при своитѣ 70 години. Той бѣ съ срѣденъ бой и здравенякъ. Чистиятъ и здравъ планински въздухъ и въздържателниятъ режимъ го бѣха оформили въ нѣщо кораво, неподаващо се на годинитѣ и старческата немощъ. Макаръ коситѣ, щръкналитѣ и нависнали вежди и голѣми мустаци да бѣха бѣли и да приличаше на сѣщински запорожки казакъ, лицето му бѣ свѣжо, розово и наскоро обрѣснато. Подъ козирката на кантонерската фуражка свѣтѣха подвижни, меки и добри очи, отъ които грѣеше една самобитна интелигентностъ, която разполагаше и подкупваше. Дрехитѣ му бѣха обикновени и съ вехти ботуши, които носѣше и зиме и лѣте.

Скоро той се върна отъ чучура.

— Очитѣ, па и ржцетѣ и нозетѣ те слушатъ добре, бай Хаджи, — казахъ азъ. — Припкашъ като момче съ твоитѣ седемдесетъ години.

— Слушатъ ме, добре ме слушатъ още, ама не знамъ до кога. Ти къмъ ханчето ли гонѣше? — запита ме той, постилайки кожената си торба предъ огъня и сложи три агнешки плешки отъ курбанитѣ, солъ и хлѣбъ.

— Къмъ хана гонѣхъ, но мислѣхъ да свърна въ селото, — отговорихъ му. Добре обаче стана, че те намѣрихъ тука: при тебе ще прекарамъ нощта.

Скоро се навечеряхме. Хаджията изхвърли костиѣ на кучетата, вдигна торбата и се обтегнахме предъ огъня.

— И добре направи, че дойде — подзе той. — Ще бѣбремъ цѣла нощъ, ако искашъ, защото отдавна не съмъ приказвалъ въ тоя балканъ, та щѣхъ да забрава и да приказвамъ. Ще повѣрвашъ ли, че азъ тука разговарямъ само съ кучето, па и съ количката, та дори и съ бѣклето? Добре, че дойде. Ще бѣбремъ и ще гледаме звездитѣ.